

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-D

— N-am furat, dom' șef! Chiar di-
rectoru' a spus: «Să scoatem tot
ce putem din întreprinderea noas-
tră!!!»

urzica

EUGEN TARU

— ...Pentru petiția mea îngropată în sertar!

MIRCEA PAVELESCU

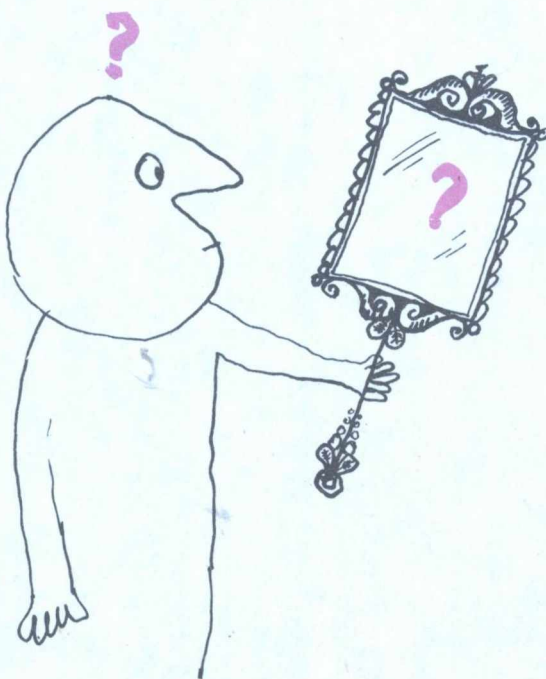
Megalomanie

(studiu sintetic)

Înaltul e prea sus
Adîncul prea jos.
Atît am de spus
Despre urît și frumos
Despre adînc și înalt.
Să trecem la capitolul celălalt!

Cît văd cu ochii sînt eu.
Dincolo-i vecinul meu
Dumnezeu.
E clar și pe-nțelesul tuturor?
Să trecem la capitolul următor!

El va trăi
Pînă-n ziua cînd n-oi mai fi.
În moarte
Nimic nu-i aproape și nici departe,
Atunci se poate pipăi cu mina
Cerule amestecat cu țărîna
Aceste două principii paralele
Ale existenței mele
Plină de tumult și tăcere.
Încheiere.

JO. TEODORESCU

POVESTI PE ÎN- TUNERIC

Simbătă seara am fost invitatul familiei Ionescu, alcătuită din mamă, tată, un fiu și un televizor «Grigorescu». Era sărbătorii doamna Ionescu, de la a cărei naștere împlineau, ea știe cit.

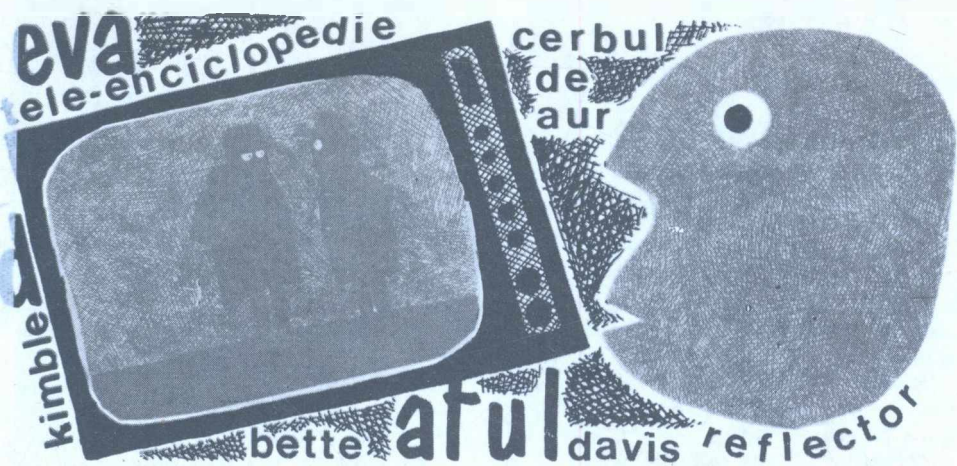
M-am oprit în fața ușii, am sunat, așa cum recomandă biletul, o dată lung, de două ori scurt, apoi, gîndindu-mă că biletul e depășit, am sunat o dată scurt, de două ori lung, apoi de două ori lung, de trei ori semiscurt și, sfîrșit, după vreo cinci minute, cînd încetase să mai sune, mi-a deschis ușa doamna Ionescu scuzîndu-se de întîrziere întrucît nu-l putea părăsi pe «El Fugitivo» tocmai în clipele cele mai grele ale vieții sale.

În antreu, întuneric. I-am urât prin beznă «la mulți ani», i-am întins cadoul, o vază de cristal, ea a palpat darul ca orbetul și spunîndu-mi «mulțumesc pentru sticla de ulei», și a adăugat grăbită: «hai repede în sufragerie fiindcă ne-așteaptă doctorul Kim!». Am ridicat din umeri, am explicat că ... cunosc și m-am interesat la ce spital îl creează acest doctor. Mi-a răspuns că deocamdată nu lucrează. Deocamdată evadează. M-am scuzat stînjinit pentru lacunele culturii mele, mi-am scos pălăria, am agățat-o pe capul domnului Ionescu-soțul, care îl trase în antreu pe întuneric, l-am felicitat sucindu-i nasul, dînsul mi-a răspuns ferit hapciu, și mi-a explicat că nu poate aprinde lumina întrucît invitații îl urmăresc plini de respect și durere pe «El Fugitivo».

În sfîrșit, escortat în stînga de Ionescu doamna și în dreapta de Ionescu-soțul, am pătruns în camera de musafiri. Mie, drept să vă spun, mi-a făcut impresia că am pătruns în grottele din Neanderthal. În mijlocul camerei doctorul Kimble iar în lungul pereților zece, douăsprezece umbre negre, înțepenite. Am spus frumos «bună seara» și în clipa următoare vreo zece glasuri mi-au răspuns prietenește «ssst»...

Mi se adresează gazda, indicîndu-mi o umbră de gen feminin, paralizată lîngă un scaun. «Să ți-o recomand pe domnișoara Bobocă? Ne cunoaștem, îmi răspunde umbra. Ne-am mai întîlnit». «Da? Unde?». «La Tele-enciclopedie, ciripește fantoma. Luna trecută». «Tot ce se poate, dar nu rețin, fiindcă și atunci venisem pe beznă și plecasem tot pe beznă». «Pe beznă? De ce? A fost scurt circuitul?». «Nu, au fost Varietăți».

Intervine sărbătorita: «Aș vrea să servească sandvișurile. Propun să aprind lumina». «Dar dragă, cum o să faci lumină? ripostă o fantomă revoltată. Nu-l vezi pe doctor, sărmanul? Așa reușește să evadeze pe întuneric!... Că beznă îl urmărește pas cu pas!... Ne servești patinajul artistic? După «epilog» poți aprinde și becurile». Sare o stafie de după șifonieră. «Ce spui, soro? Să aprindă becul tocmai patinajul artistic? Nu te superi mata, dar n-o schimb pe Peggy Fleming pe-un crengă de wurșt cu piine și nici nu renunț la Han-

de I. AVIAN

Mașkova pentru un leberwurșt... Clar?»
 Încerc să aplanez conflictul: «Stimați și necunoscuți prieteni, ne găsim aici laolaltă de aproape un ceas și nici măcar nu știu cine sunteți. Doresc, scumpii mei, să facem cunoștință». «Cu plăcere. Eu sint Popescu, hîrnie o umbră din colțul stîng. Ești mulțumit?».
 «Luluca Păpuoiu, îmi pare bine de cunoștință». «Vasile Brabete et familia, se recomandă un duh profilat pe luciul bufetului, și dacă vrei să ne cunoaștem mai îndeaproape, mă cauți miine la telefon». «Oameni buni, încerc eu marea cu degetul, noi am fost invitați totuși la o aniversare. Barem să schimbăm o vorbă, două cu sărbătorita. S-o felicităm». «Lasă c-o felicităm după «Reflector». Pardon, după Bette Davis».
 Îmi șoptește o bătrînică de lingă mine: «Maică, eu sint mama gazdei. Vin aici în fiecare sîmbătă să-mi văd nepotul, să-mi văd fiica, să-mi văd ginerele. Ei bine, maică, de ce de seriale nu i-am mai văzut la față. Nu le văd decît cefele. Nu mai știu nici cum arată. Dacă-s grași, dacă-s blonzi, dacă-s sănătoși. Tu cred că-s bolnavi, maică, fiindcă de cite ori sosesc aici, numai peste doctorul Kimble dau, arză-l-ar focul de comisar, că numai din pricina lui mă așed de fiecare dată pe scaunul ăsta și rămîn în el pînă la miezul nopții uite așa, ca o surdo-mută. Zău dacă n-oi vorbi cu milițianul de la circa noastră să-mi dea o mină de ajutor să-l prind pe ciung. Altfel nu mai apuc să-mi îmbrățișez nepotul pe

lumină!...».

Îndrăznesc să tulbur o umbră cu mini-jup, înțepenită în stînga mea: «Iertați-mi întrebarea, ați venit demult?» «De la «Ala Bala Portocala». Dar pentru ce întrebați?» «Fiindcă eu de mic copil am o frică teribilă de întuneric. Și dacă nu simt un suflet alături de mine...». «În cazul ăsta încurajați-vă cu pisica. Luați-o în brațe». «Bună idee... pis... pis... pis... vino la nenea în brațe... așa... ce căpșor drăguț ai tu... ca o minge...». Sare umbra de colo: «Nu vă supărați, ăsta nu e căpșorul pisicii...». «Aoleu... mă scuzați... eu pe întuneric mă orientez haotic...» «Atunci orientați-vă haotic spre scaunul din dreapta. Către domnul cu chelie».

Și uite-așa am ajuns la micro-varietăți... Și bezna continuă... Cred că la fel arăta și începutul lumii: umbre, nebuloasă și beznă. Beznă, fără cafea, fără dulceață, fără sandvișuri. Abia după aceea, Dumnezeu i-a făcut pe Adam și Eva. Iar aici, cit e el de Dumnezeu, a făcut un calcul greșit: dacă în loc de șarpe le-ar fi trimis un televizor, bag mina în foc că cei doi nu mai aveau timp să păcătuiască. Că după terminarea emisiunii, cazi mort obosit... Nu-ți mai arde de mere. Cit despre fructe, fiți fără grijă, ar fi putut să le plaseze prin Tele-publicitate...

Și uite așa, am petrecut în casa familiei Ionescu o seară splendidă. Din păcate n-am reușit să-i cunosc pe toți invitații. L-am cunoscut numai pe doctorul Kimble...

VICTOR EFTIMIU

Însemnările unui indiscret

● N-am practicat niciodată avariția banului. Dar am drămuțit fiecare secundă, ca să n-o cheltuiesc inutil. «Timpul e bani», spune un proverb. Dar banul se duce ca și timpul. Bani mai poți cîștiga. Timpul însă, e ireversibil.

● Omul acesta este un oracol: tot ce a prezis, s-a întimplat. S-a întimplat, ce e drept, tocmai pe dos, dar lucrul acesta n-are nici o importanță. Consultați-l și rețineți conțrariul.

● Ateul care face bine e mai respectabil decît credinciosul egoist. Cel care crede-n Dumnezeu, e virtuos și filantrop ca să fie recompensat pe lumca cealaltă.

● Amoralii îmi par mai detestabili decît imoralii. Amoralii sint echivoci. Imoralitatea are, totuși, o oarecare lealitate: știi pe cine ai în față.

● Cînd ți se propune, cînd ți se cere ceva, răspunzi «da» sau «ba». Ia seama, însă, că, spunînd «da» să realizezi prompt ceea ce ai făgădui, altminteri, «da» se transformă într-un ipocrit «ba».

● Cel ce nu se crede un ratat are o idee proastă despre sine însuși. Înseamnă că se complăce în mediocritate, că n-a avut aspirații mai înalte.

● Din prima lună a căsniciei a luat-o la bătaie. Lucrul acesta i-a legat mai mult decît orice alte grațiozități. Se adoră.

● Dacă ne-am începe viața cu experiența bătrîneții, nu s-ar mai face mare lucru pe pămînt, fiindcă experiența înseamnă decepții, scepticism. Progresul este datorit naivității generoase a fiecărei generații.

● Educat prin toate mijloacele posibile, fiul parvenitului practică în lume bunele maniere. Ceea ce îl deosebește, însă, de omul delicat din naștere, e lipsa de grație. Asprimea strămoșilor care au trudit, se pierde mai greu decît se capătă lustrul.

● E greu să fii om de spirit: luneci repede în moșcie. Dacă nu mi-ar fi fost frică să jîgnesc, aș fi fost unul dintre oamenii cei mai spirituali ai epocii.

— Un părinte bun șade tot timpul îngă copilul lui!
 — Frumos! mă înveți să-l aduc cu mine la cîrciumă...

LABACĂU

ÎNTR-O MAHALA

La Complexul pentru industrializarea lemnului Bacău (C.I.L.) angajările se fac în urma unui examen pe care solicitatorii îl dau în fața unor maiștri competenți. Pe baza datelor ce le deținem ne imaginăm mai jos cum ar trebui să arate un examen condus de maiștrii Manciuc Mihail și Boacă Ion.

Orice asemănare cu persoane în viață, este perfect valabilă.

Manciuc: Matala ești deci Bălan Valentin.

Bălan: Eu, vă rog...

Manciuc: Și vrei să intri la noi.

Bălan: Vreau, vă rog...

Manciuc: Ce ai la bază?

Bălan: Ca studii?

Manciuc: Ca...

Bălan: Păi ca studii am la bază să zicem... vreo patru sute de lei, vă rog... Merge?

Manciuc: Merge. Ca studii este ceva! Dar să te vedem la practic!

Bălan: Am și la practic. O găină! E aici în coș!

Manciuc: S-o văz!

Bălan: Poftiți! Patru kilograme! Are și un ou în ea!

Manciuc: Dar cu sticlele alea din coș ce-i?

Bălan: Tot la practic: Vin, cinci sticle!

Manciuc: Vii mâine! Ești angajat! La mine cind omul vine pregătit nu are probleme! Dar să nu te culci pe lauri! Să o ții așa!

Bălan: Am înțeles! Bună ziua!

Manciuc: Bun! Altul! Ioan Dumitrescu! Te-ai pregătit?

Dumitrescu: Maistre, ați uitat? V-am trimis ieri acasă o escadrilă de cinci găini să vă dea salutări de la mine!

Manciuc: Aha, matala ești! Cam bătrână escadrilă, dar în fine, o s-o fierb mai mult! Mline vii la lucru! Altul! Păduraru Iaje!

Păduraru: Maistre, eu nu dau examen! Eu vreau numai un transfer de la Trustul de construcții aici, la C.I.L.!

Manciuc: Și ce, un transfer e un fleac? Trebuie să fim atenți și la un transferat cu ce bagaje de cunoștințe vine!

Păduraru: Păi ca bagaje, am o damigeană de vin...

Manciuc: Hai să trăiești! Dar plicul cu formele de transfer l-ai adus?

Păduraru: Iată-!

Manciuc: Aici sînt toate actele? Ca să nu mai desfac plicul.

Păduraru: Patru sute în cap, maistre, se poate? Ce, nu știu eu cum e cu actele astea?

Manciuc: Bine! Vii mâine la lucru! În continuare va examina colegul meu, maistrul Boacă Ioan! Succes colega.

Boacă: Mersi! Dragi prieteni! Eu voi merge pe întrebări fulger! Sociu Ianos!

Sociu: O damigeană vin!

Boacă: Bun! Sociu Mihail!

Sociu: Trei sute lei!

Boacă: Bravo! Ciobanu Petre!

Ciobanu: O damigeană și o găină!

Boacă: Excelent! Scorțaru Vasile!

Scorțaru: O damigeană, o găină și patru sute de lei!

Boacă: Dar ce, tu vrei să te angajez director? Nu pot!

Scorțaru: Nu maistre, ce vreți dv!

Boacă: Bine! Ești al nostru! Dar dumneata ce vrei? Ești Fartade Nicolae... Și dumneata Bircă Nicolae...

Fartade: Ați promis că o să fim angajați...

Boacă: N-a mers...

Fartade: Bine, dar eu v-am dat șase sute de lei, iar Bircă cinci sute.

Boacă: Au muriș...

Fartade: Eu v-am dat și cinci kilograme de carne...

Boacă: Au încetat din viață.

Fartade: Și 30 de litri de vin.

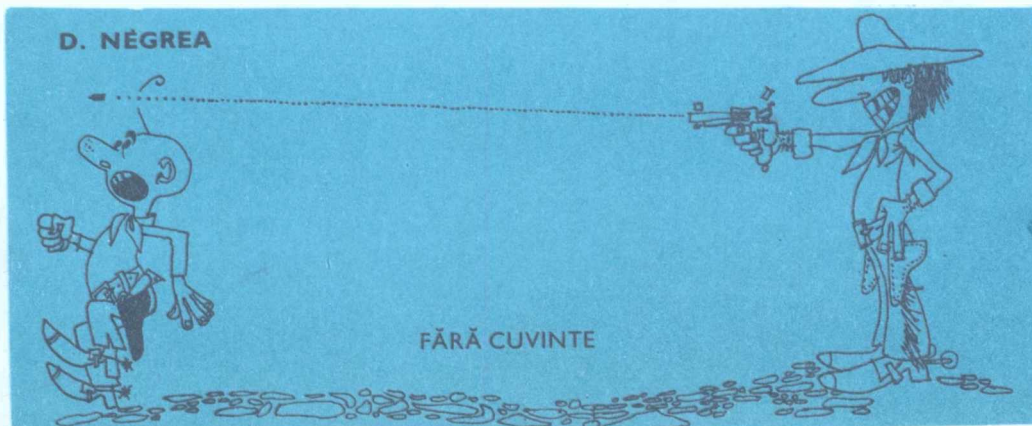
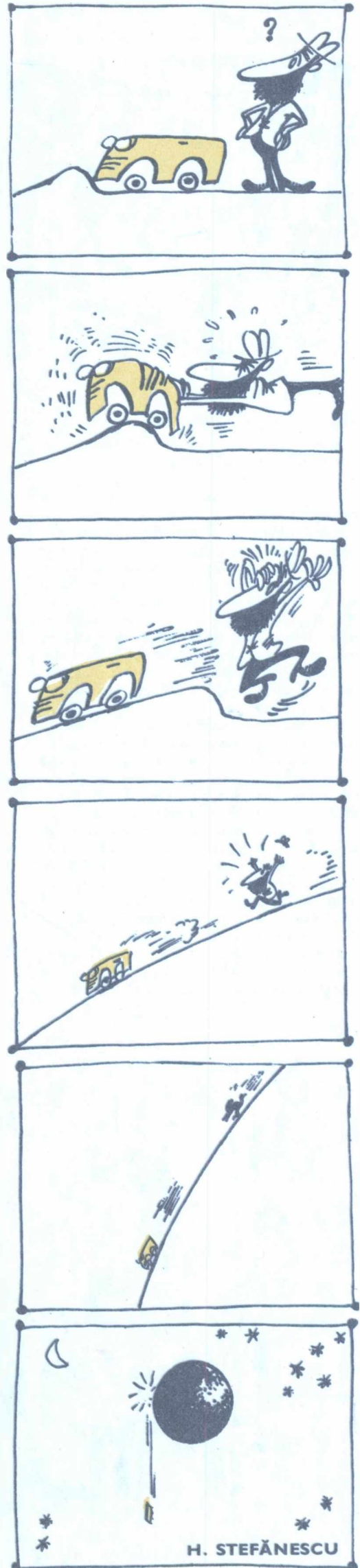
Boacă: Au decedat! Gata! Examenele s-au terminat. La revedere și adio. Dragă Manciule, cheamă o furgonetă.

Manciuc: De ce?

Boacă: Păi să cărăm acasă răspunsurile la examen! Hai!

Nu știm dacă Manciuc s-a dus după furgonetă dar s-ar părea că trebuie să se ducă cineva după o dubă.

SORIN RĂȘCANU

filateliă

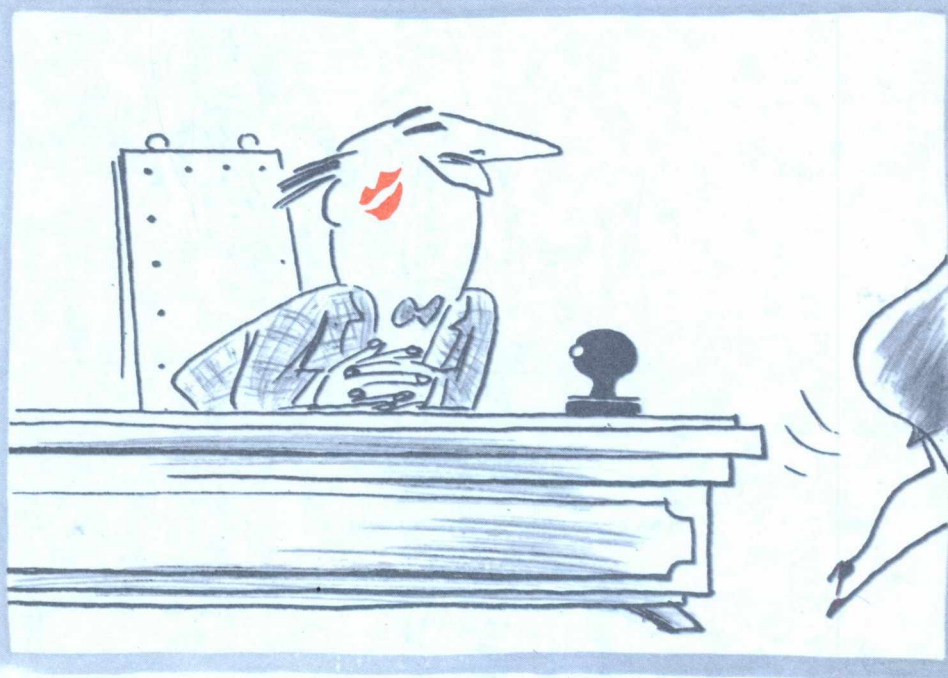
— Din epopeea «Aventuri filatelice»
(ne) aflată sub tipar —

Iubirea lor
pieri pe-un colț de nor.
S-a stins bizar
de parcă
a eșuat,
fragilă, ca o barcă
ce-ar fi plutit și astăzi încă
de n-ar fi fărîmat-o
colți de stîncă.
El 'a fugit
în zbor
ca un cocor
în prag de iarnă
rece și amară
și nu se va întoarce
în nici o primăvară.
Ea a rămas uimită,
nepricepînd nimic,
ca marca-ncremenită
pe un plic.
Și astăzi,
uluită,
torcînd
cîte-un oftat,
se-ntreabă ca-n romanțe,
plîngînd :
«de ce-ai plecat?»
Își amintea topită
de clipele acele
cînd ea-i șoptea fierbînte
cuvînte
presărate cu lună și cu stele :
— O, ești frumos, iubite,
așa cum te-am visat,
puternic, cald și mindru
și ager și bogat.
Din toți bărbații tu ești
azi
singurul erou,
mi-ești foarte scump
de parcă-ai
avea un... «cap de bou».

MIRCEA BONDA

A. POCH

A. POCH

GRAD

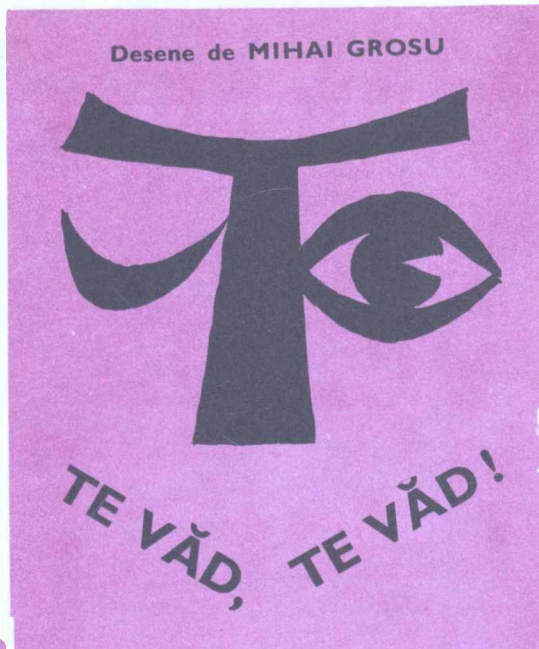
GRAD.

— Ce fel de vegetarian ești dacă zi
de zi îmi mănînci «inima friptă»?!!

Vinzătorul Alexandrescu Ion de la magazinul «Material sportiv» din str. Lipskani 21 a dosit undițe pe care le vindea numai cunoștințelor

— Dumneata la ce te pricepi!
Alexandrescu Ion: — La iluzionism: fac să apară și să dispară undițe!

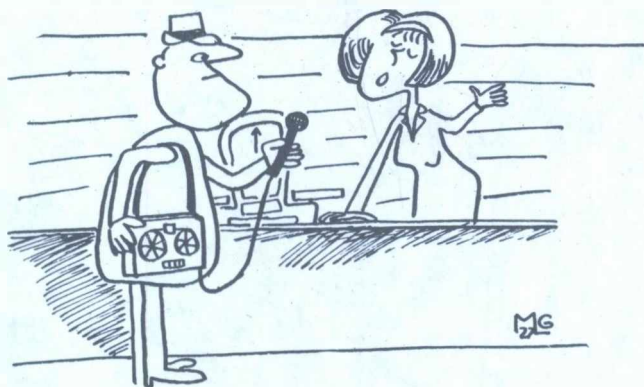

Vinzătoarea Dosanu Ioana de la magazinul «București» a declarat unui cumpărător că nu-i poate da explicații în legătură cu un acordeon deoarece nu știe să «umble» cu el.

— Uraa!! Am învățat să umblu cu acordeonul!!!

La unitatea alimentară din cal. Moșilor 219 lipsesc brânza de vaci, smântina și brânza dietetică (din cauza neglijenței șefului unității, Banu Ion).

— Avem un șef bun: nu obișnuiește să comande... nici brânză, nici smântină, nici...

Datorită proastei aprovizionări, lipsește berea din multe restaurante.

— Ce bine era când ne îmbătam cu bere!...

În magazinul de prezentare a mobilei «Apartamentul» str. 30 Decembrie 52, a fost expusă o garnitură de mobilă denumită «Camera de copii AȘCHIUȚĂ», foarte degradată.

— «Așchiuță»? Bine zis!!!

Oficiul P.T.T.R. 36, b-dul Magheru, are cinci cabine interurbane și doar una Loco.

Micro-
șaiba

B-45

de VICTOR PIȚIGOI

Nu că mă laud, dar microșaiiba B-45 am inventat-o eu. I-am zis microșaiibă, pentru că e minusculă, pe urmă litera «B» vine de la orașul București în care locuiesc, iar «45» este numărul sub care am depus-o la comisia de inovații din întreprindere.

N-a trecut mult și responsabilul cu inovațiile m-a chemat și mi-a spus:

— Dumneata nu-ți dai seama că așa nu merge?

— Ba merge — zic. Șaiba aceasta aplicată la mașinile din întreprindere aduce economii importante. Și funcționează prin simpla apăsare cu mina.

Zice:

— Vezi? Manual! Manual, nu-i la nivelul tehnicii mondiale. E necompetițional, tovarășe. Ar trebui un dispozitiv, cu o pedală pe care să apeși și șaiba să între singură înăuntru.

— Dispozitiv? — fie. Pot să-l fac, nu-i mare lucru.

Zice:

— Dacă nu-i mare lucru, fă-l. Și fă-l tot dumneata, că eu n-am pretenții. Nici veleități de inovator. Mă mulțumesc ca simplu colaborator, că și colaboratorii au drepturile lor...

Am făcut dispozitivul, l-am predat și în scurt timp m-a chemat secretarul comisiei de inovații. Zice:

— În stadiul ăsta nu pot să-i dau drumul.

— De ce? — zic. Cred că ați văzut pedala care...

— Pedala am văzut-o. Dar unde e semnalizatorul?

— Poftim?

— Da, becul roșu, care să avertizeze cind se defectează șaiba, sau pedala. Doar lucrăm în secolul douăzeci. Sau poate nu ești în stare să faci?...

— Ba sint în stare.

— Atunci fă-l, că eu n-am pretenții. Cel mult, colaborator...

Am pus la instalație bec roșu, am depus propunerea la dosar și în scurt timp m-a chemat președintele comisiei de inovații. M-a felicitat pentru ideea cu becul roșu care semnalizează cind șaiba nu funcționează, dar mi-a atras atenția că în era actuală este absolut necesar și un bec verde care să semnalizeze cind șaiba

funcționează normal.

Întrucît nu avea pretenții și veleități, l-am înscris pe lista de colaboratori și am făcut completările necesare.

Peste puțin, m-a chemat însăși șeful cabinetului tehnic.

— Gindește-te — mi-a spus el. — Oamenii au cucerit cosmosul și dumneata n-ai prevăzut lingă becul roșu un sistem de alarmare sonor. Zic:

— Dacă vreți, îi pun o sirenă, ca la vapor.

Dar nu vroia sirenă. Vroia sonerie, fapt pentru care cercul larg de colaboratori s-a iărgit și mai mult.

Cind m-a chemat șeful serviciului, am strigat de la ușă:

— Știu tot! Dacă vreți îi adaug numaidecît un dispozitiv electronic de comandă de la distanță.

— Adaugă-l! — răcni șeful serviciului — dar nu uita că e ideea mea.

N-am uitat că e ideea lui, nu le-am uitat nici pe ale altora, care au venit după aceea. Acum inovația mea arată ca o uzină. Pupitrul de comandă trebuie să-l conducă un inginer.

Doi tehnicieni trebuie să inscrie mereu cifrele de pe aparatele de măsură. Becuri de toate culorile semnalizează neîntrerupt, iar cu instalația de televizat, pe care am prevăzut-o în urma propunerii unui colaborator, se poate urmări funcționarea șaibei direct din biroul inginerului șef.

Tocmai asta a atras atenția unui tovarăș venit să ne verifice pe linie de inovații.

— Ce nevoie ai să urmărești o șaibă într-o instalație modernă, ca aceasta?

— Păi, e șaiba care...

— S-o scoatem cu totul, tovarăși. Merge și fără șaibă! Nu sinteți de părere?

Toți colaboratorii au fost de aceeași părere, iar votul meu nu s-a luat în considerare fiind în minoritate.

— Vedeți? — le explică tovarășul din minister. Iată cum s-a adus o simplificare importantă a inovației dv. Nu că mă laud, dar fără mine n-o făceați. Și nu că am pretenții, dar vă rog să faceți calculul economic. Să vedem, cît poate să-mi revină mie, ca colaborator.

C A T R E N E P E N T R U B A L O N

de

FLORIN IORDĂCHESCU

Unui fotbalist băutor

*Pe stadion este verdeață
Că primăvara a venit;
Azi totul s-a trezit la viață
Ci numai el nu s-a trezit.*

Unui fotbalist care e și vinător

*Tu nu ești niciodată-n rol
Priv făptul că le-ncurci puțin:
Ca fotbalist nu tragi în gol,
Ca vinător nu tragi în plin.*

Unui supporter

*Supporter poți să fii la joc
Cum însă faci scandal și-n bloc
Vecinii te-au calificat
Supporter de nesupportat.*

Reflecția unui antrenor

*Iluzie! Te duci ca fumul
Și constatăm în urma ta
Că scurt — din A în B — e drumul
Și tare lung din B în A.*

EPIGRAME

Unui croitor șperțar

*Sistemul dumnealui consistă
Într-o ciudată-ndeminare:
Cind face probele insistă
În special la... buzunare.*

Unui compozitor de muzică ușoară

*Jonglezi cu notele ușor,
Și nu e de necontestat
C-ai fi mai serios cotal
Ca profesor.*

Unui pictor

*Deși nu prea-nțeleg ce vrea să fie,
Maestre, după mine, pinza ta
E un model ciudat de fantezie,
Păcat că e murdară de vopsea...*

AL. CIUCLEA

GRONSKI

— Doar ți-am spus să nu te apropii de el, că abia a fost reparat!!!?

I. DAVIDESCU

CEI 65 DE TUU

Cineva observase că Tudor la 65 de ani mai multe piese de epigrame nonagenarul Radu sfârșitul vieții sale.

Această senzațională raport referit după cum se vede și la ale fecundului nostru prieten știe, poate că, dacă statistician în continuare, ar fi constatate mele, butadele și «postresta risipite atât prin publicațiile și oral, puse cap la cap ar fi al grafică măsurabilă cu lungim tru.

Dar nu cantitatea producție trebuie menționată aici, cu spiritul lui în permanentă nel său atent și lucid, dragostea fixează pe orice artist demn sajul unei culturi.

Singura urare care i se pot gibil și ilustru tânăr de 65 de a în deplină sănătate», spre noastră a tuturor.

DE VORBĂ

— Dragă maestre, să trăiți sămbătriniți...

— Mersi, asta s-a executat.

— Care asta?

— Asta cu îmbătrinitul...

— Nu-i adevărat... La 65 de ani sinteți mai tânăr ca oricând.

— Nu-mi spune mie cum sint, că știu eu mai bine... Vrei să fii elegant, dar eu cunosc cum devine problema. Cu cât împlinește omul mai mult, cu atât îl scoți mai puști. În orice caz, mersi! Ia spune, ai venit să-mi iei un interviu?

— Da, maestre, dacă nu vă supăr.

— Hai, întrebă-mă...

— N-o să vă întreb când ați debutat și cu ce, că asta o să vă întreb toți!

— Ai luat-o bine. Și nici care mi-e cea mai dragă dintre lucrările mele să nu mă-ntrebi, că nu le mai țin minte!

— Înțeleg, nu pentru că v-ar fi scăzut memoria, ci pentru că sint foarte multe...

— Ba pentru amindouă, draguțule. Nu mai umbra cu mine cu mânuși că n-ai vrea să am la 65 de ani memoria de la 20! Și unde mai pui că am mai scris și unele chestii pe care îmi convine să le uit chiar dacă le țin minte.

— Ei, dar sint puține...

— Lasă periuța! Tocmai tu de la «Uzica»?

— Maestre, dar acesta este adevărul! Am citit tot ce ați scris!

— Serios? Chiar tot ce am scris?

— Da!... N-ați observat că uneori... am și eu haz?

Păpușoa mea

Păpușică, păpușică,
Tu, prietena mea mică,
Haide spune, ești în stare
Să mă lămurești tu oare?

Unchi mei, de Anul Nou,
Mi-au adus un tren cadou,
Dar nu m-au lăsat pe mine
Să pornesc trenul pe șine.
L-au pornit ei cu tot zorul
Pină ce-au stricat motorul.
Te întreb că poate știi:
Au ajuns ei iar copii?

Mi-a spus tanti într-o zi:
Ne-ntrebată nu vorbi!
Dar cum ea fără-ncetare
De cutare și cutare
Tot vorbește și tot suflă
Că abia de mai răsflă,
Spune-mi tu, păpușoa mea,
O întrebă cineva?

Tata mă învață-asa:
— Să nu minți, fetița mea!
Dar cu telefonu-n față
Cînd răspund precum mă-nvață:
— Nu! Tăticu nu-i acasă...

... Și cînd colo e la masă
Spune-mi, păpușico, tu,
Mint atuncea, da sau nu?

Mama-mi spune: Orice-o fi
Pe bunic nu-l necăji!
Dar cînd bunicuțu-n piață
Stă întreaga dimineață
Și-apoi mama iar îl mină
De parcă i-ar fi stăpînă
Spune-mi, ca să nu greșesc:
Oare eu îl necăjesc?

Păpușică, păpușică,
Tu, prietena mea mică,
Haide spune, ești în stare
Să mă lămurești tu oare?

de ȘTEFAN TITA

Ș A T E S C U

Lăutarii *

de TUDOR MUȘĂTESCU

Lăutari de tuci, cu ochii triști și albi de majolică
Din orașul unde-mi doarme cimitirul de romanțe
Cu nubiri abia-ncepute, decedate-n două stanțe
Și jelite, tenorește — sub arcuș — de Pantelică

Trubaduri în redingote, cu cravate prăzului,
Frați, ce-ați împărțit cu mine, golul nopților amare,
Pentru cîntecele voastre, uite, a venit o zi
Să vă fac și eu, în fine, cum s-ar zice o «cîntare».

O «cîntare», la ureche și cu ochii mici, sub gene,
Ca pe vremuri, cînd — la Viscol — îmi cînta și Iancu, mie,
Cînd bătea de miezul nopții ceasul de la Bărăție
Și plingeau, pustii, pe uliți iernile cîmpulungene.

Cînd purtam lavalieră (de-mi zicea «poet Basma»)
Cînd, Alecu-Cocoșatul (fir, cu vestă de pichet)
Se-nălța din el, ca fumul, ca să «ardă» un falseț,
Dus pe strunele ghîtarei parcă unse cu ceva.

Cînd, «în odăița» care da direct cu ușa-n stradă
Iarna, mai intra, arare, vreun client zbiciu de ger
(Vreun slujbaș la primărie, văduv proaspăt ori becher)
Și intrau, cu el odată, farandole de zăpadă.

«Odăița» de la Viscol! Parcă văd și-acuma rabla
De sobiță ruginită, cu burlanul rupt de șale
Și «nisip» turnat de-asupra, ca pe vremi patriarhale,
Ca să fie, la căldură, fără să-i plesnească tabla.

O gazornîță-n perete (la fițil, mereu, cu «dinți»)
Iar «ca mese» numai două. Și, pe ziduri de chilie,
Hărți de țări și continente conturate-n igrasie
Ca-n atlasul de la școală, al lui domnul Mehedinți.

Mai erau și trei tablouri. Unul, un vapor în port.
Altul, Grivița! Căderea! Mii de turci uciși în șanț,
Șfirtecați pe parapete. Însă neam de dorobanș,
Nu vedeai, măcar de probă, nici rănit, dar mi-te mort!

Cel de-al treilea, sub care mi-am cîntat, cu voi, aleanul
Era «fapta» cea mai crudă, litografic și păgînă
Din legendele murale de istorie română:
Tragedia levantină a lui Vodă Brîncoveanu!

Mîndru, deși frînt de șale, cel mai crunt lovit din tați,
Sta, săracul Brîncoveanu, dominînd momentul grav
Și privind cum zac, alături, în băltoace «rouge-betterave»
Capete cu bucle blonde de coconi decapitați.

Iar, în fund de tot, — Sultanul — aferim cu demnitarii,
Mustăcea în barba albă, cu ochi roșii de cruzime
Și se scărpină la spate, căci simțea o mîncărime,
Tocmai unde sub firețuri, îi erau mai largi șalvarii.

Asta ne-a fost «odăița» cu decorul ei sumar:
Trei tablouri, soba, ușa, două mese, lampa vie...
Și-agățată de perete, mai era o colivie
Ruginită-n care — liric — viețuise un canar.

Un canar, care cîntase mii de arii indigene
Pînă-n ziua tragediei (comentată cu tumult)
Cînd, cotoiul lui Codică de la fisc (dușman de mult)
L-a-nghițit, în trei secunde, ca pe-un gălbenuș cu pene.

* Fragment din romanul în versuri «Suvenir din Cîmpulung»

TUDOR MUȘĂTESCU

— Acum ai vrea să-ți spun că nu-i de la mine, dar uite că nu-ți spun! Ai vrut să storci o laudă!

— Păi să am și eu un «ce» profit că vă iau dv. interviu! Dar să continuăm! Ce părere aveți despre «Urzica»?

— Bună! Și cînd n-o să mai colaborez la voi, îți mai spun eu...

— Poftim?

— Glumesc!

— Lăsați...

— Te pomenești că te-ai șifonat?

— Se poate, maestre? Pe dumneavoastră? Și apoi, dacă noi,ăștia, n-o să înțelegem de glumă, ce pretenții să mai avem la alții? Dar, care este părerea dv. în legătură cu umorul, în general?

— Mai e loc! Și la Televiziune, și în presă, și la Teatrul «Constantin Tănase», că-i doar pe profil, nu?

— Da, e!

— Am auzit că de cînd au fost pe la Paris au introdus și ei streaptease!

— La Teatrul de revistă? La noi? Streap-tease!

— Da! Nu se joacă cu sala... goală?

— Deci asta spuneți, că ar mai fi loc de umor peste tot...

— Chiar și în «Urzica».

— Să trecem la fotbal! Vă pricepeți?

— Mă pricep la orice! Deci și la fotbal!

— Cu cine simpatizați?

— Cu Vernescu, Florin Gheorghiu, Năstase, Țiriac, Gruia, Ciociltea, Giju, Panțuru, Neagoe...

— Nu mi-ați numit nici un fotbalist printre cei simpatizați!

— Ți-am spus doar că mă pricep la fotbal!

— Altceva: care sint actorii de comedie preferați?

— Toți care vin și cu haz de la ei ca să completeze hazul autorului! Și mi-e necaz pe cei care, din cauză de... naștere operează invers.

— Ceva nume?

— Nu! Să-ți numesc cîțiva cu haz, n-are rost, că se știu ei și-i știe și publicul. Dacă-i numesc pe cei fără haz, le pierd și ce mai au...

— Aveți dreptate!... Acum cîteva întrebări fulger! Care este mîncarea dv. preferată?

— Teatru cu piine!

— Dar băutura?

— Gîndindu-mă tot la teatru: nu pot suferi zeama lungă și apa de ploaie!

— Și ca felul doi ce preferați?

— Spectatori stricați... de ris!

— Dar ca dulce?

— Cronicile!

— Acriturile vă plac?

— Nu în sală la piesele mele!

La ale altora, da!

— Vă place să mîncăți sărat?

— Să mîncînc nu, să scriu da!

— Umoriștii preferați?

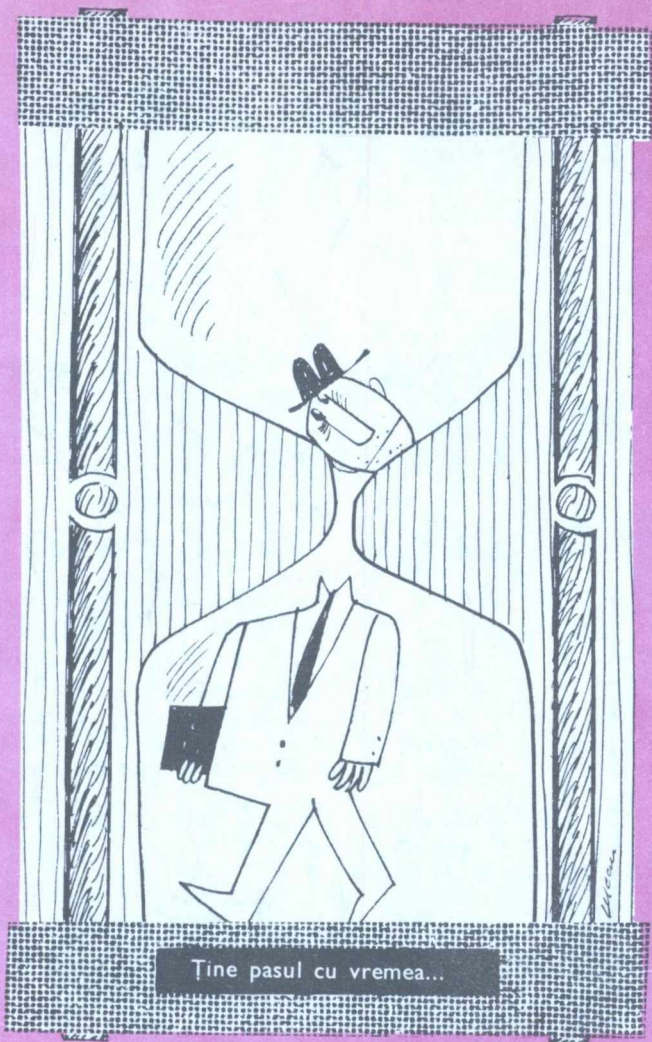
— Hai, că-i tîrziu.

— Ce proiecte de viitor aveți?

— Să-mi iei un interviu și la 75 de ani!

— Cu plăcere!

Interviu luat de
SADI RUDEANU

A. LUCACI

AMORO

DE PE ALTE MERIDIANE

Precizie

Într-un muzeu de monștri antedeluvieni ghidul se adresează turiștilor:

— Iată scheletul unui dinosaur care are 30007 ani.

Unul dintre turiști îl întreabă mirat:

— De unde știți atât de precis?
— Cînd m-au angajat aici, acum 7 ani, avea 30000 de ani.

Optimism

O elevă care cade la bacalaureat, telegrafiază părinților:

«Juriul entuziast, cere o a doua audiere».

Micul Joe se duce la psihiatru:
— Domnule doctor, sînt îngrijorat. Cred că tata e grav bolnav. Se crede Moș Crăciun.

Tatăl: — Dacă la vîrsta ta aș fi pus atîtea întrebări cite pui tu, aș fi fost...

Fiul: — Capabil să răspunzi la ale mele!

Băiețelul: — Tată, de ce se numește limba noastră limbă maternă?

Tatăl: — Vezi și tu, cine o folosește mai mult!

Profesorul: Poți să-mi spui ceva

despre marii chimiști ai secolului al XVII-lea?

Studentul: Sînt toți morți!

O doamnă din înalta societate newyorkeză îl invită pe Mark Twain la operă, în loja sa. Tot timpul spectacolului distinsa gazdă a sporovăit. La despărțire, îl invită pe Twain pentru săptămîna următoare să asculte «Tosca».

— Voi veni cu plăcere, răspunde Twain, în Tosca nu v-am auzit niciodată.

O broască țestoasă către altă broască țestoasă:

— Nu-ți place zgomotul ploii de primăvară cînd îți cade pe acoperiș?

Doi călători poposesc la un hotel de mîna a doua. Proprietarul le arată o cameră cam neîngrijită.

— Cît costă această cociină de porci? întreabă unul din ei, dezgustat.

Răspunsul veni prompt: pentru un porc 1 dolar, pentru doi porci, doi dolari.

Charles, în prima zi de școală:
— Cum te cheamă, întreabă profesorul.

— Charles.
— Charles și mai cum?

— Oh, îmi puteți spune simplu Charles.

Mary se întoarce acasă după prima zi de școală:

— Ce-ai învățat? o întreabă mama, ei.

— Nu cine știe ce: trebuie să mă mai duc.

Mătușa: Cum a trecut Johny examenul de istorie?

Mama: A căzut, săracul, dar nu era vina lui: l-au întrebat despre lucruri petrecute cu mult înainte ca bietul copil să se fi născut.

Profesorul (examinînd caietul cu teme al lui Teddy):

— Nu înțeleg cum un singur om a putut face atîtea greșeli.

Teddy (mîndru):
— Nu un singur om, m-a ajutat și tata.

Profesorul: — Ce este un sinonim?

Elevul: — Un cuvînt pe care-l folosești în locul altuia pe care nu-l poți pronunța corect.

Micul Jack se pregătește de culcare:

— Îmi fac rugăciunea! Are cineva ceva de cerut?

La examen: (Profesorul): — Vi se pare întrebarea complicată?

Elevul: Nu, întrebarea e clară, răspunsul îmi dă de furcă!

Profesorul de chimie: — Jones, ce înseamnă NO₂H?

Studentul (bilbiindu-se)... Îl am pe limbă...

Profesorul: Scuipe-l repede, e acid azotic.

— Profesorul nostru de istorie vorbește singur.

— Și al nostru, dar nu-și dă seama. El crede că noi îl ascultăm.

— Tăticule, de ce cîntă cocoșii atît de devreme?

— Ca să poată fi auziți. Mai tîrziu se scoală găinile.

Doamna grasă: — Azi dimineață în autobuz, trei tineri s-au sculat să-mi ofere locul.

Doamna slabă: — Și nu l-ai refuzat pe nici unul?

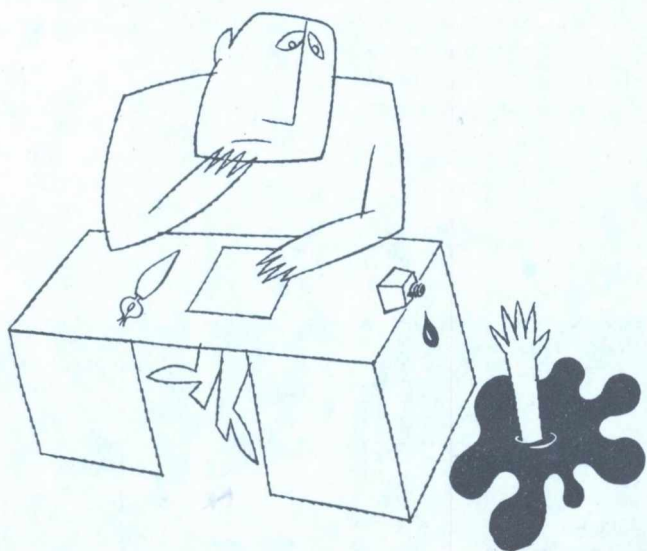
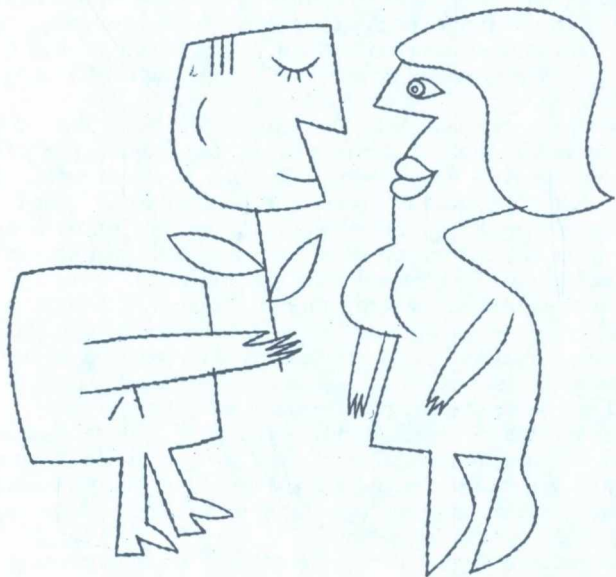
Violonistul Isaac Stern afirma: — Sînt al doilea violonist din lume.

— Și cine e primul?
— N-aș putea spune, toți îmi sînt prieteni.

Trad. de S. CH.

BOUR

OCTAVIAN

Hotel «Cozia» din Rm. Vilcea, camera nr. 7. O odaie mică, în care însă ospitalitatea și atenția Direcțiunii se fac simțite la tot pasul sub forma cite unui mic «dar». Vă gândiți la vreun cadou? Eroare. Dar-ul *onor direcțiunii* nu este decit o biată conjuncție adversativă. Spre exemplu:

- dulapul e încăpător, *dar* fără umerășe;
- sub chiuvetă este o lădiță pentru făcutul ghetelor, *dar* nu are perii;
- există și perniță pentru ace și ață, *dar* fără nimic în ea;
- la chiuvetă apa picură din cînd în cînd, *dar* prosopul lipsește!

Și așa mai departe. Lista s-ar lungi, iar dv. v-ați face o impresie greșită despre Direcțiunea hotelului, care, în marea sa grijă pentru vizitatorii plaiurilor vilcene, le oferă acestora și un cadou adevărat. Este vorba de un cald apel — tipărit cu litere de culoarea pătrunjelului și așezat la vedere sub geamul noptierei — care îndeamnă la vizitarea restaurantului din insula Ostrov (Călimănești) «cu o cunoscută reputație în rîndul vizitatorilor străini și din țară».

Cum a ajuns restaurantul cu pricina de la o reputație anonimă la una atât de cunoscută? Simplu. Prin «renumitele preparate culinare tradiționale vilcene», care «corespund intru totul gustului și preferințelor dv.»

...Vasăzică, bucătărie cu specific tradițional local. Cităm... verde pe alb, căci v-am spus că lista are culoarea pătrunjelului:

- Borș *vilcean*.
- Ciorbă de perișoare *vilceană*.
- Escalop *arșean* în sos de vin.

Pricepeți cum devine chestia: se ia un fel de mincare, nu contează

din ce parte a globului, se adaugă epitetul «vilcean» sau «arșean» și gata specificul local. Măninci ca la muica acasă.

Bine, cu borșul, tocănița și chiar cu escalopul m-am declarat împăcat. Să zicem că sint invenții vilcene. Dar la «șnițelul natur à la Călimănești» și la «clătitele cu dulceață flambate» n-am mai putut răbda.

M-am dus cu apelul la Trustul alimentației publice Rm. Vilcea.

— Explicați-mi, vă rog, și mie, zic, ce este specific local la șnițelul natur?

— Se zice că un bucătar vienez, călătorind în secolul al XIV-lea pe valea Oltului, s-a oprit la Călimănești și a făcut primele șnițele natur din istoria artei culinare mondiale. Întorcîndu-se acasă, a extins acest fel în toată Austria. Nu am găsit încă pergamentul care atestă toate acestea, dar de îndată ce vom da de el, îl vom așeza la loc de cinste în muzeul bucătăriei vilcene.

— Dar la clătitele cu dulceață flambate, ce este specific local?

— Dulceața este făcută din cireșe culese de cooperatorii agricoli vilceni.

— Pricep. Dar la «specialitățile din carne de porc și vacă la grătar»?

— Grătarul este făcut de industria locală.

Pe deplin satisfăcut de aceste explicații, mi-am făgăduit să vizitez restaurantul din insula Ostrov cît mai curînd. Vă sfătuiesc și pe dv. s-o faceți, mai ales că, așa cum ne asigură apelul cu litere de culoarea pătrunjelului, «formația orchestrală de muzică ușoară și populară vă va delecta cu melodii tradiționale vilcene: șeic à la Vilcea și samba olteanescă».

NICOLAE CULCEA

ANUNȚ

Cu inima încărcată de durere și cu planul încărcat de pierderi neplanificate, stația de incubație a Întreprinderii agricole de stat din Bacău anunță incetarea din viață, prin asfixiere cu gaz butan-etan-neglijan, a celor care au fost 1 500 de pui de găină. Decesul a survenit din lipsă de îngrijire. Incubatoarele-mame aduc la cunoștința celor interesați că deși fiecare pasăre pe limba ei pierde, acești pui au pierit pe limba și pe graiul operatoarei Florica Ghelase, grai care, în traducere liberă, se tâlmăcește astfel: m-a făcut mama frumoasă și de păsări nici că-mi pasă, puii mamei pui, pui, pui, fără voi tot sint destui.

Înhumarea rămășițelor păsărești ale celor 1 500 de fripturi anulate va avea loc în criptele, pardon, în scriptele contabilești ale întreprinderii.

Domnul a dat, Florica a luat, fie numele ei, bine imputat.

FĂRĂ CUVINTE

inimă

NEVOLNICĂ

În ultima vreme, atenția opiniei publice mondiale a fost din nou reținută de Republica Sud-Africană. De data aceasta, însă, vedeta nu a mai fost apartheidul, clasicul cap de afiș al repertoriului sud-african. Din lumina reflectorului a ieșit, pentru o clipă, epiderma, locul ei fiind luat de un organ mult mai central — inima. Implicit, nu a mai fost vorba despre ceea ce îi face pe oameni să se deosebească între ei, ci despre ceea ce le este comun, constatându-se cu stupeoare cît de repede se acomodează cordul unei persoane în toracele alteia.

Dar o clipă trece cît ai clipi. Mai întîi, rasiștii din R.S.A. au încercat s-o prelungească făcîndu-se că nu bagă de seamă diferențele de culoare dintre toracele-gazdă și cordul-oaspete. Pe urmă, ei au demonstrat că apartheidul nu exclude generozitatea și nu au evacuat inima 50% albă pătrunsă prin efracție în pieptul 100% alb. Cînd lumea a început însă să murmure că, din moment ce culorile se impacă *pe dinăuntru*, nu e nici un motiv să se dușmănească *pe din afară*, rasiștii și-au ieșit din sărite.

Nu în mod public, firește. Oricum, le era greu să declare că un nealb e acceptabil în piese detașate și nu e acceptabil în ansamblul său. Dar au găsit un mijloc foarte ingenios de a-și expune punctul de vedere în această problemă. Nu de mult, guvernul din Pretoria a anunțat că în parlamentul sud-african nu mai au ce să caute reprezentanții metișilor.

Trebuie precizat că aceștia din urmă, în număr de peste două milioane, trimiteau pînă acum, în organul legislativ al țării, patru albi. Este un privilegiu la care vor trebui să renunțe. Căci să nu confundăm parlamentul cu o biată masă de operație și să nu ne inchipuim că interesele se pot armoniza la fel de ușor ca globulele singelui.

Dar succesiunea celor două evenimente mai dovedește ceva și pe plan fiziologic: cît de nevolnică e inima, la concurență cu pielea!

N. GĂLĂȚEANU

Impostorul

Săptămînalul vest-german «Der Spiegel» relatează scena în cele mai mici detalii. În pragul postului de poliție din localitatea Wittenau (R.F. a Germaniei), a apărut furios maiorul american Frank Sanford:

— Vă rog să-l arestați imediat pe Otto Lange, a cerut el comisarului pe un ton imperios.

— Dar ce a făcut?

— Pretinde că a fost ofițer S.S.

Obișnuit cu reclamații privindu-i pe cei care pretind că *nu* au fost ofițeri SS, comisarul a făcut ochii mari.

— Da, a continuat maiorul american. Și minte ca un ticălos! În viața lui n-a avut de-a face cu SS-ul.

La azulul acestei replici, presupunem că dimensiunile globilor oculari ai comisarului au sporit și mai mult, amenințînd cu emigrarea din orbite.

— Cum adică...? a îngăimat el.

— Foarte simplu! a ripostat Sanford.

Și, într-adevăr, e foarte simplu. Otto Lange s-a prezentat la maior, căruia i-a destăinuit, în modul cel mai confidențial cu putință, că în epoca de aur a Reichului hitlerist el avusese gradul de *sturmbanführer* SS. Dat fiind că, pentru fîhrerii mai mari sau mai mici, epoca respectivă fusese de aur nu numai la figurat, Lange i-a oferit lui Sanford să-i

arate locul unde vajnicii apărători ai «ordinei noi» îngropaseră un tezaur la începutul lui 1945, cînd devenise limpede că mileniul nazist n-avea să dureze nici 12 ani.

Maiorul american a procedat conform celor mai stricte reguli etice ale businessului, adică: a) a trecut cu generozitate peste faptul că Lange ascundea o avuție care ar fi trebuit să revină celor jefuiți; b) a ignorat cu discreție orice crimă pe care ar fi putut-o comite actualul lui partener în calitate de fost SS-ist; c) a încheiat cu el o convenție conform căreia urmau să-i revină 50% din comoară,

și d) a avansat, în contul interesantului secret, suma de 12 000 de mărci pentru «cheltuieli curente».

Evident, din cele patru puncte enumerate mai sus, numai ultimul îl supăra pe Sanford. Căci, după încasarea avansului, Lange s-a făcut tot mai scump la vedere, pînă ce a dispărut cu desăvîrșire. Alarmat, maiorul a întreprins o mică anchetă personală, în urma căreia a aflat cu indignare că nici pomeneală ca Lange să fi făcut vreodată parte din elita SS-istă. Scutit pînă și de armată, din pricina unei infirmități la ambele picioare (pe care o prezenta

drept rană de război), falsul *sturmbanführer* petrecuse glorioșii ani de domnie a zvasticeii amestecînd alifii și preparînd hapuri într-un fund obscur de farmacie.

Impostura este un truc frecvent folosit de escroci. Dar caracteristic pentru impostor este că vrea să-și atribuie merite, însușiri și capacități pe care nu le are în realitate. Lange a procedat însă invers, luînd asupra lui păcate de care nu era vinovat. De aceea l-a și reclamat Sanford poliției. Dacă inofensivul laborant ar fi fost într-adevăr un asasin și un tilhar, maiorul n-ar fi avut nimic împotriva lui. Cu condiția, firește, ca prada să fie împărțită cînstit, ca între gangsteri de onoare.

N. AURELIU

V. CRĂIȚĂ-MÎNDRA

— Am impresia că te-a deranjat comanda!...
— Păi dacă mă luați, așa, la fix!...

IDILĂ ÎN DOUĂ REPRIZE

— FRAGMENT DINTR-UN ROMAN SPORTIV —

Era scară. Soarele plonjase de mult spre tușa orizontului, cind tinărul Gică Ionescu III părăsi cantonamentul său de la etajul II, poarta B și se îndreptă spre centru.

Avea intilnire, în nocturnă, la Universitate, în corner, cu Mimi Gazon, tinăra lui speranță. Fix la 9° ore, 15 minute și 8 zecimi, pe teren apăru ea, într-un echipament roz, cu jambiere Adesgo fără dungă și crampoane cui, care-i scoteau în evidență toate condițiile fizice.

Cind o văzu, lui Ionescu III începu să-i bată inima cu putere: 1-1-1-2-1-x-x-x-1-1-1-x.

Printr-o pasă directă, el îi trimise în brațe un buchet de flori. Ea sări la cap și-l sărută.

Era unu la unu din primul minut. Dar Ionescu III era hotărât să câștige.

Porniră fericiți, privind spre cerul instelat.

Steaua lui era în fruntea firmamentului.

Văzind aceasta, făcu o întoarcere din drum și o conduse în dublu V spre casă, unde încercă un sărut puternic la poartă.

Dar Mimi, atentă, puse un stop și-l degajă din teren.

El reluă din voley, dar comise

un henț, pe care Mimi îl sesiză ușor și făcînd o fentă îl trimise în aut.

Gică Ionescu III simțea că-i fugе terenul de sub picioare. Nu i se mai întimplase așa ceva. Vru să-și cunoască mai bine adversarul. Trase o luminare și o aprinse, s-o vadă mai bine. Mimi făcuse zid pe linia lui 16.

Era 3 la 1 pentru ea în semifinală. Atunci Gică Ionescu III atacă în extremă.

Îi dădu să citească o cronică sportivă. Cind Mimi văzu valoarea literară a lui Gică III, preferă meci nul.

În finală lucrară la două inele și făcură nuntă mare.

Orchestra celebrului trompetist Tudorică alinie o formație de piri-tori și talângi, mergînd la sigur cu o singură solistă.

Supporterii goliră toate cupele.

Primiră premii și cadouri. Ca întotdeauna, în frunte se situă Restaurantul «La ciorba sportivă», care le oferi un stilou cu pastă și un serviciu complet de tacimuri, compus din: două cuțite, 3 furculițe și 10... drib — linguri.

ALEX. LĂPUȘNEANU

BILETE CÎȘTIGĂTOARE

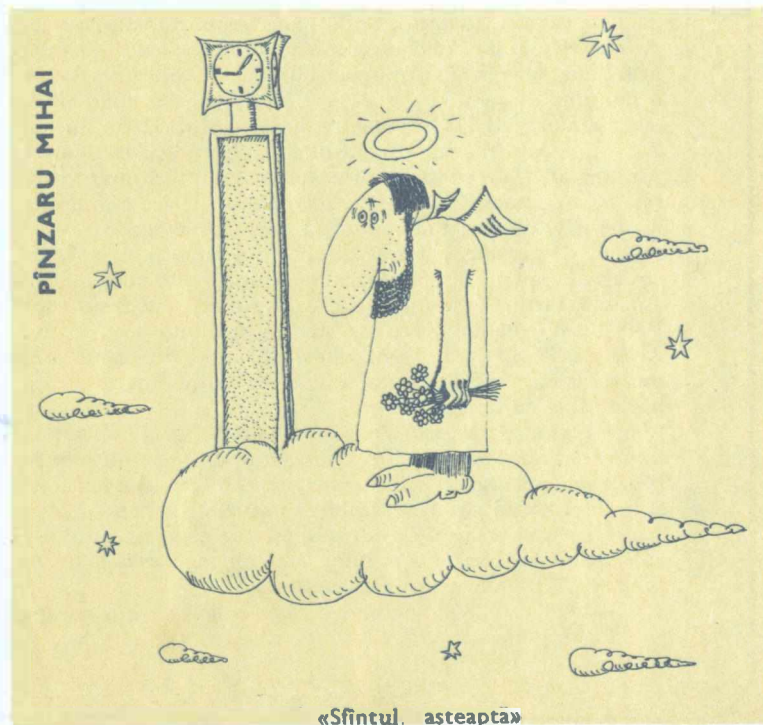
Mă-ntilnesc deunăzi cu amicul meu Pande. Ținea în mîna dreaptă un bilet de tren București-Deva, iar în mîna stîngă o bancnotă de o sută de lei. Îl întreb: «De unde sută? Ai cîștigat-o la loz în plic?» «Nu, la loz în plic am cîștigat săptămîna trecută. Suta asta mi-a dat-o un tip gras cu pălărie maro.» «Și biletul de tren?» «Același. Zicea că e delegat al Trustului de construcții Deva, m-a întreb-bat dacă vreau să lucrez acolo, i-am răspuns afirmativ, în glumă, mi-a dat adresa, biletul, suta ca avans, mi-a mulțumit și dus a fost.»

M-am gîndit că Pande e puțin băut, l-am lăsat în plata Domnului și am plecat. La colțul străzii, mă întilnesc cu Axinte. Ținea în mîna dreaptă un bilet de tren București-Deva, în cea stîngă două bancnote a cite o sută.» «De unde sutele? Ai cîștigat la loz în plic?» «Nu, zice Axinte, la loz în plic am cîștigat ieri. Sutele astea și biletul mi le-a dat un tip slab cu pălărie gri. Zicea că e delegat al Trustului din Deva...» Și a continuat să-mi povestească aceeași trăznae ca a lui Pande. I-am scăpat ceva printre dinți și l-am părăsit enervat. În dreptul Alimentarei îl întilnesc pe Timofte. Într-o mină ținea cinci bancnote a o sută și în cealaltă, ați ghicit, un bilet de tren București-Deva. «Știu, răcnesc eu innebunit, bancnotele astea ți le-a dat un tip slab cu pălărie maro!» «Nu, zice el, bancnotele astea le-am cîștigat la loz în plic!» «Slavă Domnului, vino să te pup!» «Ai răbdare. Tipul de care vorbești, mi-a dat și el 500 și un bilet de tren, dar nu era unul cu pălărie. Avea capul descoperit. Spunea că e delegat și...» «Cunosc! am scos eu un urlet și am început să mușc pereții Alimentarei. În clipa aceea s-a apropiat de mine un individ cu basc, m-a rugat să mă opresc din ronțait și m-a întreb-bat: «Ati vrea să lucrezi la Trustul de construcții din Deva?» «Vreau!» am gemut eu fără vlagă. «Poftim 500 lei avans, biletul si să ne vedem cu bine la Deva.»

Ia uite, dom'le, Trustul ăsta ne-a trimis un loz în plic pe două picioare.

P.S. Pentru cei care nu cred această poveste, avem și un final de spargere: Nu numai că o bună parte din cei între-bați și plătiți n-au mai apărut la Trust, dar, culmea, n-au mai apărut nici măcar unii dintre delegați. Total 54 000 lei.

Să nu-ți vină să muști toți pereții din lume?

«Sfintul. așteaptă»

POSTA

REDACTIEI

MIHAI CRIȘAN — Timișoara

Nu vă înțeleg. Îmi scrieți în scrisoare: «Dragă Urzico, te rog să-mi dai răspuns dacă desenul va fi bun pentru publicat dar nu în starea în care se află acum să fie mai curat mai fin nu așa de necioplit ca acum».

De unde vreți să știți cum va fi desenul cel bun, cind îmi trimiteți drept probă unul necioplit? Trebuia să-l rețineți pe acesta și să-l expediați pe cel fin. Dacă există...

SANDA FĂTU — Pitești

E vorba de un cuplet expus într-o formă minoră:

*Lași mai sînteți voi bărbații
Cei de-i criticați pe alții.
Vă schilodiți între voi.
Ce-aveți domnilor cu noi?*

Păi, ori se schilodesc între ei, ori au ce au cu cucoanele... Oricum, poezia e schilodită rău...

ION NICOLA — Sibiu

Schița «Între prieteni» e bine să rămână, deocamdată, între prieteni.

IONEL GHEREA — Caransebeș

Absurdul poate fi adesea folosit în umor cu condiția de-a nu fi... absurd.

Iată una dintre cugetările dv.:

«Lupul flămînzit nu-și schimbă nici părul». O să rideți, dar și-l schimbă. Fiindcă năpârlește.

OVIDIU CABARA — Loco

Nu știu de ce numiți «maxime rimate» ca-trenele pe care le-ați trimis, deoarece nu-i nici o filozofie în asemenea constatări:

Unui îndrăgostit care persistă

*Dacă draga nu te ajută
Nici cu ochii nici cu gura
Înțelege și ascultă:
Nu-ți ajută nici mătura.*

După ce că nu sînt «maxime», nici rimate ca lumea nu sînt (vezi mătura).

VIOREL DOBRE — Alexandria

«Cugetările șerpilor» nu sînt prea veninoase.

Iată una care nu te face să mori de ris:

«Toți sportivii care au fumat ca noi s-au oprit la jumătatea drumului spre glorie».

EMIL M. CROCAN — Iași

«Șacalii» au sfîrșit-o prost. Prea exagerați lucrurile.

AUREL ATANASIU — Galați

Schița are un merit. E indescifrabilă.

LIVIU CIOCAN — Loco

Desenul e slab. Din cauza asta nu merge.

VICTOR CHIRILOAIE — Brăila

Desenul e acceptabil (poate ar trebui lucrat mai curat). Dar ideea a mai fost folosită.

OCTAVIAN CĂLIN — Bolintin-Deal

În «Cugetările unui metru» ați fost la cițiva centimetri de acceptare. În schimb desenele sînt la o milă...

MATILDA A. CĂLIN — Loco

Ne întrebați cite poezii să ne trimiteți pe lună și vă răspundem: cît de multe, dar bune...

CRISTIAN DAN BUCĂTARU — Constanța

Insinuările dv. din scrisoare sînt nepoliticoase. Măcar de-ar fi justificate de niște versuri bune, nu ca acestea în care vă mirați de un anumit gîndac:

*Greere o fi?
Poate-i gîrgăriță
Sau o coropișniță
Cine poate ști?*

Lăsînd la o parte faptul că e foarte greu de confundat greierele cu o coropișniță — să vedem de ce țiuie în ultima strofă de încheiere:

*Ai murit nevastă!
Da acum ești moartă!
(strigînd a ceartă)
De ce muriși proasto?*

O adevărată jale...

CONSTANTIN FUNDI — Loco

Nu. Umorel din anecdotă este forțat. Aceeași remarcă și pentru «Proverbe prelucrate», în afară de unul singur:

«Cine fură azi un ou, mîine va fura găina».

IOSEF CRISTEA — Loco

Nu sînteți (după cum spuneți) numai în pană de inspirație ci și în pană de... pană.

DONDAS C. BOER — Brăila

Încercarea e promițătoare. Mai încercați...

DEOCAMDATĂ, NU!

Al. Waluch — Galați, Vasile Antal — Iași, Well Rely, Fălticeni, Nic. Viziteu — Timișoara, Veniamin Constantin — Iași, George Dascălu — Tr. Măgurele, Valeria Moțiu — Hunedoara, Ion Vlăsceanu — Loco, Vasile Cornel, Reșița, Nelu Iliescu — Loco, Constantin Popescu — Loco, Eugen Ghileanu — Brașov, Toma Răcăreanu — com. Brădești, județul Dolj, Traian Dima — Loco, Stan Ungureanu — Lehliu, Felix Săndulescu — Loco, Nicolae Bălțatu — Loco, Dem. Joina — Ploiești, C. Bucur — Buzău, Ion C. Șofron — com. Dor-Mărunt, jud. Ialomița, Nic. Popovici — Arad, Valentina Gusty — Loco.

UNTUL

Am intrat în magazinul de lactate care funcționează în București, pe fosta matcă a «Deltei Dunării», acolo unde odinioară se găsea crap, și acum nu se găsește telemea de 17,80, decit din an în paște. N-am găsit deci telemea de oaie, în schimb am găsit un prospect intitulat «Untul», din care, în sfîrșit, am aflat o mulțime de noutăți despre unt. De pildă am aflat că, citez: «calitățile lui (ale untului) îl fac foarte apreciat de maturi și vîrstnici». Treaba asta dacă nu se tipărea nici acum, în ceasul al 12-lea, precis că n-am fi aflat-o niciodată. Am mai aflat din prospect că untul «poate fi menținut în stare proaspătă dacă este ferit de lumină, căldură și aer». Noroc de aceste indicații pentru că de ani de zile nevastă-mea ținea untul în cuptor la aragaz și nu pricepeam de ce se topește. De asemenea, deși mînînc unt de zeci de ani, abia acum am aflat ce fac de fapt. Adică scrie acolo că «untul este consumat în special ca atare asociat la tartine și diferite gustări». În sfîrșit, bine că știm ce să facem cu untul. Pină acum toată familia ne frecam cu el pantofii și nu știam de ce nu au luciu. Același util, binevenit, senzational, salvator, inteligent și erudit prospect ne mai dezvăluie faptul că untul «este utilizat de asemenea la prepararea cremelor, prăjiturilor, tartelilor etc... etc...».

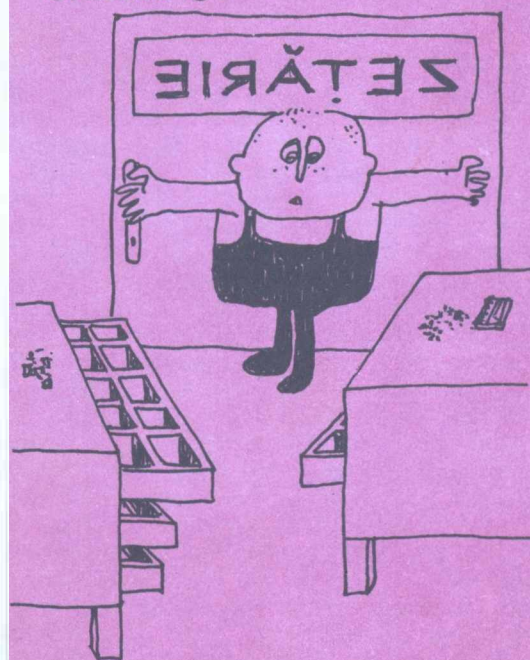
Mergînd pe această linie a consumului inutil de hirtie, bani, muncă de tipărire și timp, ne putem trezi cu sfaturi despre cum și în ce fel să consumăm piinea sau, mă rog, cei care au scos acest prospect pot lua la rînd toate produsele și în felul acesta vor avea treabă la prospecte și nepoții și strănepoții lor.

Că vorba ceea, să nu-mi spuneți mie că aceste prospecte au fost tipărite ca să stimuleze vînzarea untului. Nu convingi pe nimeni să-și ia pantofi spunîndu-i că trebuie să-și lege șireturile.

Atunci care este mobilul acestei maioneze din prospect?
Poate piinea cu unt...

OPRESCU O.

— NU IE E NIM NI, MI-A DI PĂR T
NIȘ E LIT RE !!.

MICROSCENETĂ DE SIN ARION —

(Acțiunea se petrece într-un magazin de produse electrotehnice)

C: Baterii aveți?

V: Da!

C: Vă rog să-mi dați o baterie de 9 volți, pentru tranzistor.

V: Tranzistor? Păcat că nu aveți televizor «Dacia». Bun aparat. Se găsesc și lămpi. Pentru «Rubin 102» nu se găsesc tuburi catodice, și mai ales lămpi, dar se pot adapta de la Philips, dacă găsiți.

C: Am și televizor și lămpi. Așa ceva nu mă interesează. Eu am nevoie de baterii.

V: Pe dumneata nu te interesează, pe mine însă da. Am un RUBIN de 6 ani.

C: Dă-mi, domnule, bateria pentru tranzistor să plec.

V: De cit?

C: De 9 volți.

V: V-am spus că nu avem. Două de 4,5 volți vă fac același serviciu. N-ați văzut că bateriile pentru lanternă, fie pătrate sau rotunde, dau același randament? Dar tot mai bune sint lanternele cu dinam.

C: Lasă lanternele și dă-mi bateria.

V: Nu se poate fără lanternă. Ce să faceți numai cu bateria?

C: Am s-o pun la tranzistor și...

V: Nu merge. Asta-i bună numai pentru lanternă.

C: (furie reținută) Nu mă mai zăpăci domnule și dă-mi cum ziceai două de 4,5 volți.

V: Încercați la cooperativa «Radio-Progres».

C: De ce?

V: Poate n-aveți nevoie de baterii. S-ar putea să fie o defecțiune a tranzistorului. Și eu am pățit așa cu un aspirator de praf.

C: (exasperat) Dă-mi bateriile că m-ai înnebunit.

V: V-ați supărat, nu? După ce mă țineți de vorbă și vă învăț ce aveți de făcut!

C: (potolit) Gata, gata. Ai dreptate. Dă-mi bateriile că mă grăbesc.

V: N-avem!

C: N-ai spus că-mi dai două de 4,5 volți, că sint bune și astea?

V: Inexact! Că sint bune am spus și chiar așa este, dar... nu ne-au mai venit de trei luni.

C: (uluit) Și... ce mă sfătuiești să fac?

V: (politicos) Un patefon, n-are moarte!

DRAGĂ URZICO,

Avem la noi un cămin cultural unde ne abatem în timpul liber. De la o vreme însă e mare incurcătură. În sala de spectacole a fost instalat un televizor. Și de atunci, cind vrei să vezi un film afli că e program tele, și cind vrei să vizionezi o transmisie pe micul ecran ți se spune că e film pe marele ecran. Rareori să nimerești după cum dorești. De aceea zic că ar trebui luate măsuri astfel ca cinematograful să nu sufere din cauza televizorului iar televizorul să nu sufere din pricina cinematografului. Că așa cum stau în prezent lucrurile, nu-i nici albă, nu-i nici neagră. E... intermediară!

Stoian T.,
com. Darova, județul Timiș

URZICUȚO,

I.A.S.-ul Carani are o cantină iar aceasta o are ca responsabilă pe Spătaru Maria. Mă rog, ar fi nedrept să se afirme că mîncarea nu e bună dar în ceea ce privește modul în care se ține gestiunea, e drept să se spună cîteva cuvinte. Datorită unor calcule greșite costul mesei n-a ieșit cum scrie la carte, iar evidența zilnică de ieșire din magazie a alimentelor nu se întocmește cu regularitate ci doar de două ori pe lună. Această situație produce bineînțeles o bogată și remarcabilă harababură prin scripte.

Ne întrebăm: harababura asta de la cantină o fi chiar din neglijență, sau e la mijloc... altă mîncare de pește?

Mihai G.,
I.A.S. Carani, județul Timiș

URZICO,

De cind lumea în problema transporturilor au existat discuții. Și iată că la tot ce s-a spus pînă la această oră a mai apărut un punct

pe ordinea de zi. Cu acordul (??) nu știu cui de la Consiliul Superior al Agriculturii și al altuia de la U.N.C.A.P. se pot actualmente efectua livrări de superfosfați necesari agriculturii, în vagoane descoperite! Drept care furnizorii acestui produs încarcă deseori respectivele sensibile chimicale în asemenea vagoane. Cind nu plouă, marfa ajunge cu bine la destinație. Dar cind plouă și pune mina beneficiarul pe superfosfații destinați solului, dă peste un fel de maioneză cu care nu se mai poate face nimic.

Știu eu cine-i de vină de toate astea: e vorba, de niște persoane care... n-aude, n-avede, n-agreul pămîntului!

Florin Mateescu,
Călărași, județul Ialomița

URZICO DRAGĂ,

De cel puțin patru ori pe zi circul cu autobuzul «33». Acela cu autotaxare! Ei bine, halul în care se află aparatul în care se introduc banii și se «extrage» biletul e ceva de pomină. Ba nu funcționează clapeta, ba funcționează într-un fel că-ți aruncă banii afară din așa-zisa pușculiță. Și la toate astea se adaugă tremuriciul întregii instalații care se vede că n-a mai fost de mult timp reînșurubată în podea. Din cauza aceasta, ca să poți apuca biletul, treaba devine ceva care ține de iuțeală, de perseverență și multă, foarte multă dibăcie. Dar nu toți pasagerii se descurcă ca mine. Eu am exercițiu! În orice caz, obținerea unui simplu bilet de autobuz a ajuns o complicată operație.

Unde o fi anestezistul?...

S. Vasiliu, Loco

Rubrică realizată
de DAN MANOLESCU

Descoperiri arheologice

Cu ocazia unor săpături făcute în perimetrul Liceului nr. 1 din Tirgoviște au fost descoperite niște metode foarte vechi întrebunțate odinioară în educația elevilor. Dezgropările se datoresc profesoarei de științe naturale și directoare a liceului, tovarășa Bănulescu Valeria.

Deși în stare foarte precară, metodele au fost reconstituite și în prezent sint puse în practică de celebra arheologă. Este cu totul senzațional să asisti astăzi la un dialog al directoarei cu un elev (de fapt este monolog): «Ieși afară, dobitocule!»

Lingă «ieși afară, dobitocule», tovarășa a găsit și «un tratat de luat la palme», de unde se vede că și în vechime unii făceau elevilor o educație forte, metodă pe care cu cinstoasă conținută tovarășa de Naturale. Dar domnia-sa are și metode noi, proprii. De pildă, ca directoare, dumneaei a schimbat destinația unor fonduri alocate elevilor, astfel că aceștia se acoperă cu pățuri alocate de părinți. În ce privește personalul școlii, el beneficiază din plin de nervii directoarei, pe care ea îi pune oricind la dispoziție, plus și unele amenzi pe principiul «cine deschide buzunarul, închide gura».

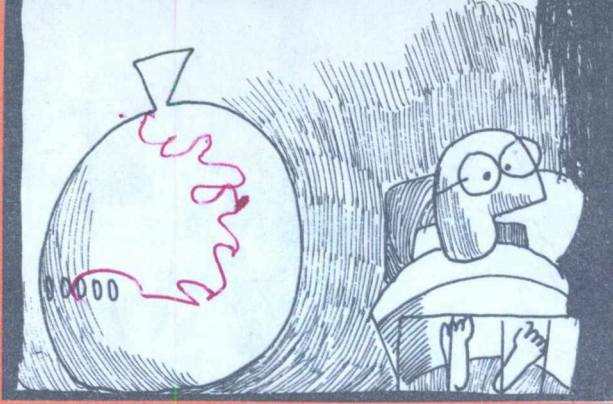
Fiind un caz rar, s-ar putea ca el să stîrnească poate curiozitatea multor amatori de nezațional.

Te pomenești că așa devine Tirgoviște punct turistic!

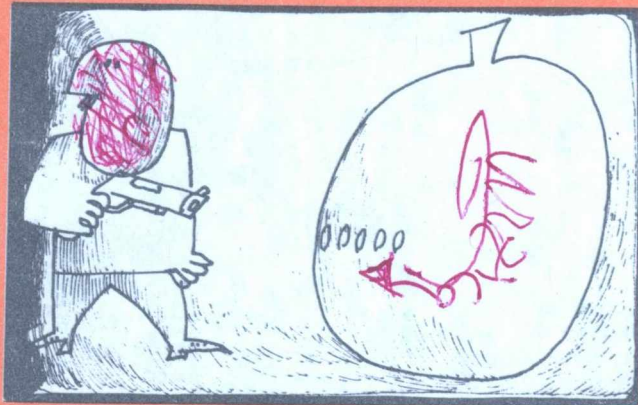
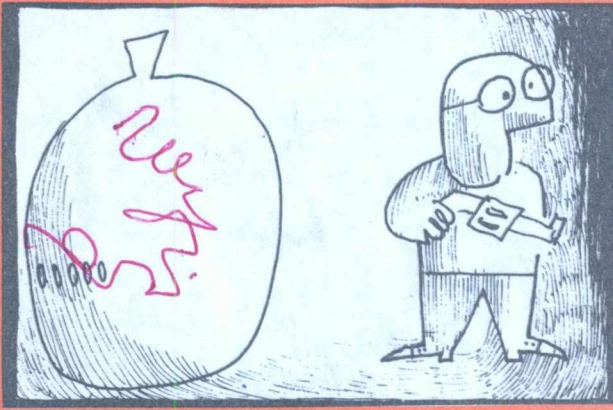
I. VASILE

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție
14.28.15;
Interurban 27
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
Casa Scintellă
44.601

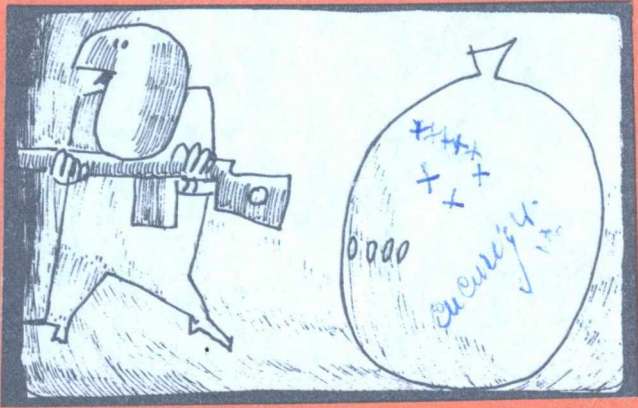
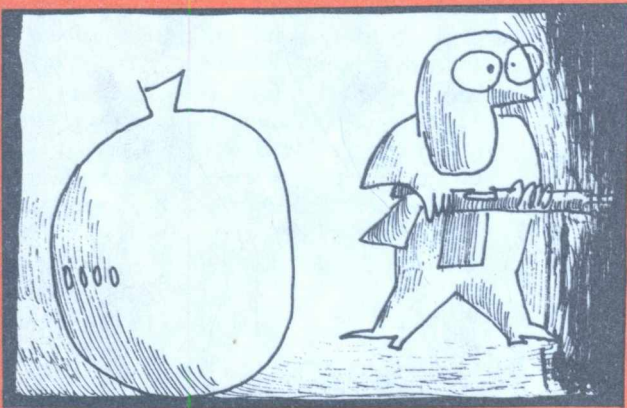
1)

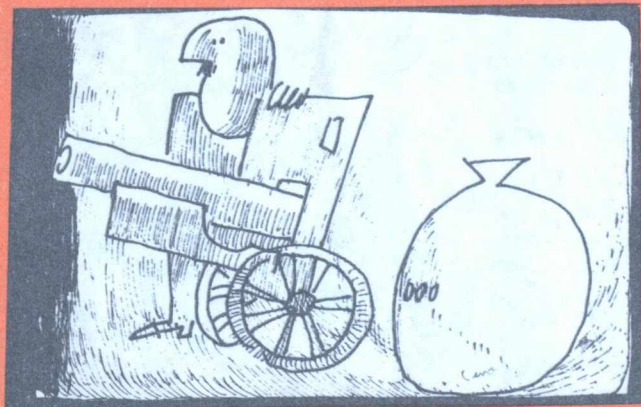
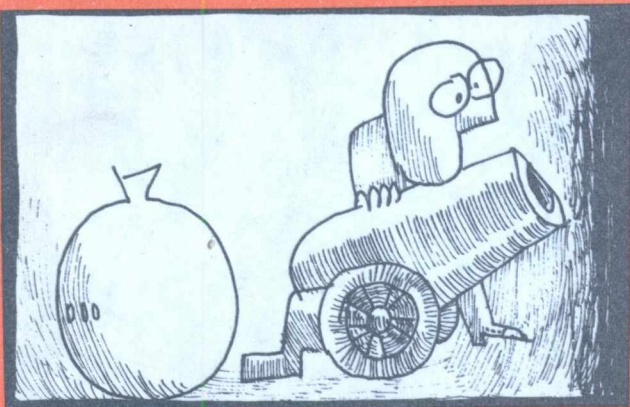
2)

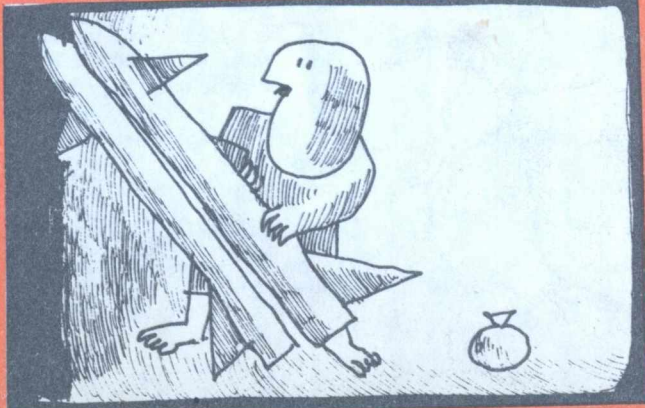
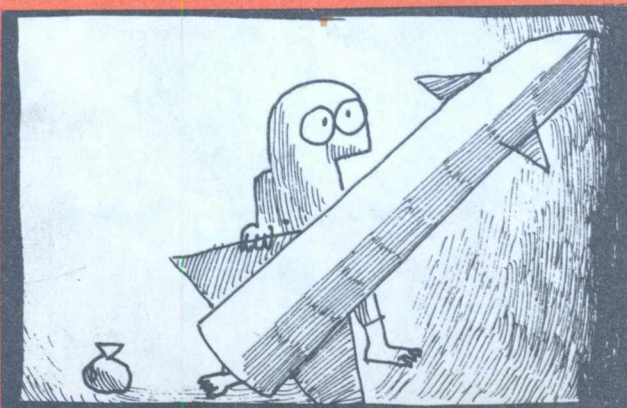
3)

4)

5)

ur z i c a

FĂRĂ CUVINTE